

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21 listopada 1996 r.

w sprawie urlopów funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Na podstawie art. 81 i art. 83 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prawo funkcjonariusza Służby Więziennej, zwanego dalej „funkcjonariuszem”, do pierwszego urlopu wypoczynkowego, zwanego dalej „urlopem”, określa ustawa z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496), zwana dalej „ustawą”.

2. Prawo do kolejnych urlopów funkcjonariusz nabywa z dniem 1 stycznia każdego następnego roku kalendarzowego.

§ 2. 1. Do urlopu wypoczynkowego nie wlicza się dni tygodnia nie będących dniami służby dla funkcjonariuszy pełniących służbę w systemie jednozmianowym.

2. Funkcjonariusz pełniący służbę w systemie zmianowym rozpoczyna urlop w dniu, w którym przypada dla niego służba zmianowa.

§ 3. Funkcjonariuszowi należy udzielić urlopu w roku kalendarzowym, w którym nabył prawo do tego urlopu.

§ 4. Funkcjonariuszowi nie udziela się urlopu w okresie niezdolności do służby z powodu choroby, zwolnienia od zajęć służbowych oraz w okresie zawieszenia w czynnościach służbowych.

§ 5. 1. Urlopy powinny być udzielane zgodnie z planem urlopów, który ustala kierownik jednostki organizacyjnej, biorąc pod uwagę wnioski funkcjonariuszy i konieczność zapewnienia normalnego toku służby.

2. Funkcjonariusz powinien być zawiadomiony o terminie urlopu nie później niż na miesiąc przed jego rozpoczęciem.

§ 6. Funkcjonariuszowi kierowanemu na przeszkolenie do szkół Służby Więziennej należy udzielić należnego mu urlopu przed tym skierowaniem, jeżeli czas trwania szkolenia uniemożliwiłby udzielenie urlopu w danym roku kalendarzowym.

§ 7. 1. Jeżeli funkcjonariusz nie może rozpocząć urlopu w ustalonym terminie z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w służbie, a w szczególności z powodu:

- 1) czasowej niezdolności do służby wskutek choroby,
 - 2) odosobnienia w związku z chorobą zakaźną,
 - 3) urlopu macierzyńskiego,
- należy przesunąć urlop na termin późniejszy.

2. Części urlopu, nie wykorzystanej z powodu czasowej niezdolności do służby wskutek choroby w czasie urlopu, należy udzielić funkcjonariuszowi w terminie późniejszym.

3. Przesunięcie terminu urlopu na wniosek funkcjonariusza nie może zakłócić normalnego toku służby.

§ 8. Na wniosek funkcjonariusza urlop może być podzielony na części, z tym że co najmniej jedna część urlopu powinna obejmować nie mniej niż 14 kolejnych dni kalendarzowych.

§ 9. Funkcjonariuszowi odwołanemu z urlopu zwraca się koszty przejazdu, o których mowa w ustawie, oraz inne uzasadnione i udokumentowane koszty, poniesione przez niego w związku z odwołaniem.

§ 10. 1. Dla funkcjonariuszy, którzy osiągnęli określony wiek lub staż służby, wprowadza się coroczne urlopy dodatkowe w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych — dla funkcjonariusza, który ukończył 45 lat lub pełni służbę co najmniej przez 10 lat,
- 2) 9 dni roboczych — dla funkcjonariusza, który ukończył 50 lat lub pełni służbę co najmniej przez 15 lat,
- 3) 13 dni roboczych — dla funkcjonariusza, który ukończył 55 lat lub pełni służbę co najmniej przez 20 lat.

2. Funkcjonariusz nabywa prawo do pierwszego urlopu, o którym mowa w ust. 1, z dniem osiągnięcia określonego wieku lub stażu.

§ 11. 1. Funkcjonariuszowi, który pełnił służbę co najmniej przez 8 miesięcy w ciągu roku, w stałym wypełnianiu zadań w zakresie bezpośredniej ochrony i opieki nad osadzonymi w:

- 1) szpitalu dla chorych na gruźlicę i choroby płuc,
- 2) oddziale (pododdziale) dla chorych na gruźlicę i choroby płuc szpitali ogólnych, innych niż określone w pkt 1,
- 3) pododdziale zakaźnym przeznaczonym dla tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych nosicieli wirusa HIV, wymagających szpitalnej opieki medycznej,
- 4) laboratorium wykonującym analizy i badania dla oddziałów wymienionych w pkt 2 i 3

— przysługuje urlop dodatkowy w wymiarze 12 dni roboczych w każdym roku kalendarzowym.

2. Funkcjonariusz, który pełnił służbę co najmniej przez 8 miesięcy w ciągu roku, w stałym wypełnianiu zadań w zakresie bezpośredniej ochrony i opieki nad osadzonymi w oddziale dla niebezpiecznych, otrzymuje urlop dodatkowy w wymiarze 5 dni roboczych w każdym roku kalendarzowym.

§ 12. W razie zbiegu uprawnień do urlopów dodatkowych z różnych tytułów, funkcjonariusz ma prawo do jednego urlopu dodatkowego w wymiarze korzystniejszym.

§ 13. Funkcjonariuszowi, który wykorzystał urlop dodatkowy za dany rok kalendarzowy, a następnie nabył w ciągu tego roku prawo do urlopu dodatkowego w wyższym wymiarze, przysługuje urlop uzupełniający.

§ 14. Urlopy dodatkowe określone w § 11 i 12 mogą być dzielone na części.

§ 15. Do urlopów dodatkowych dla funkcjonariuszy stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące urlopów wypoczynkowych.

§ 16. Funkcjonariuszowi udziela się, na wniosek komisji lekarskiej, płatnego urlopu zdrowotnego w wymiarze nie przekraczającym sześciu miesięcy w roku kalendarzowym.

§ 17. 1. Funkcjonariuszowi można udzielić urlopu bezpłatnego dla wykonywania pracy w dziedzinie naukowej, odbycia praktyki poza służbą albo z innych przyczyn.

2. Funkcjonariusza można odwołać z urlopu bezpłatnego w każdym czasie, z ważnych względów służbowych.

3. Udzielenie, odmowa udzielenia, a także odwołanie z urlopu bezpłatnego następuje w formie decyzji.

§ 18. 1. Urlop bezpłatny trwający nie dłużej niż jeden miesiąc nie ogranicza uprawnień funkcjonariusza do urlopów wypoczynkowego i dodatkowego.

2. W razie korzystania przez funkcjonariusza z urlopu bezpłatnego dłuższego niż miesiąc, urlop wypoczynkowy i urlop dodatkowy ulegają skróceniu o 1/12 za każdy miesiąc urlopu bezpłatnego, nie więcej jednak niż za 12 miesięcy. Za rok kalendarzowy objęty w całości urlopem bezpłatnym urlopy wypoczynkowy i dodatkowy nie przysługują.

3. Skróceniu w zakresie, o którym mowa w ust. 2, ulegają urlopy wypoczynkowy i dodatkowy za rok kalendarzowy, w którym funkcjonariusz podjął służbę po urlopie bezpłatnym, a jeżeli urlopy za dany rok zostały już wykorzystane, skróceniu ulegają urlopy za następny rok kalendarzowy.

4. Przy ustalaniu wymiaru urlopu, o którym mowa w ust. 2 i 3, niepełny dzień urlopu zaokrągla się w górę do pełnego dnia.

§ 19. 1. Funkcjonariuszom przygotowującym się do egzaminów wstępnych do szkół wyższych oraz uczącym się w szkołach wyższych, a także funkcjonariuszom przygotowującym się do egzaminu doktorskiego i obrony pracy doktorskiej lub do kolokwium habilitacyjnego można udzielić urlopu szkoleniowego na zasadach określonych dla pracowników.

2. Funkcjonariuszom odbywającym pozaetatową aplikację w zawodzie prawniczym albo przygotowującym się do egzaminu końcowego w tym zawodzie udziela się urlopu szkoleniowego w celu uczestniczenia w obowiązkowych zajęciach szkoleniowych odbywanych poza siedzibą jednostki organizacyjnej Służby Więziennej, stosując odpowiednio przepisy dotyczące tych aplikacji.

3. Funkcjonariuszom uczestniczącym w szkoleniach zawodowych, zmierzających do podniesienia kwalifikacji zawodowych przydatnych w Służbie Więziennej, można udzielić urlopu szkoleniowego na zasadach określonych w odrębnych przepisach dla pracowników.

§ 20. 1. Funkcjonariuszowi przenoszonemu służbowo przysługuje urlop okolicznościowy, jeżeli z przeniesieniem wiąże się zmiana miejsca zamieszkania.

2. Urlopu okolicznościowego udziela się w wymiarze od 3 do 5 dni kalendarzowych w zależności od położenia nowego miejsca zamieszkania, warunków rodzinnych i innych okoliczności mających bezpośredni wpływ na przeniesienie. Urlop okolicznościowy może być na wniosek funkcjonariusza podzielony na części.

§ 21. Funkcjonariuszowi przysługuje urlop okolicznościowy w wymiarze.

1) 2 dni — w razie zawarcia związku małżeńskiego przez funkcjonariusza, urodzenia się dziecka funkcjonariuszowi, zgonu i pogrzebu małżonka, dziecka, ojca lub matki funkcjonariusza,

2) 1 dnia — w razie zawarcia związku małżeńskiego przez dziecko funkcjonariusza, zgonu i pogrzebu siostry, brata, teściowej, teścia, babki, dziadka, a także innej osoby pozostającej na utrzymaniu funkcjonariusza lub pod jego bezpośrednią opieką.

§ 22. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje urlop okolicznościowy w razie konieczności osobistego sprawowania opieki nad:

- 1) dzieckiem w wieku do lat ośmiu w przypadku:
 - a) nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, przedszkola lub szkoły, do której uczęszcza,
 - b) porodu lub choroby małżonka stale opiekującego się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi sprawowanie opieki,
 - c) pobytu małżonka funkcjonariusza stale opiekującego się dzieckiem w zamkniętym zakładzie opieki zdrowotnej,
- 2) chorym dzieckiem do lat czternastu,
- 3) innym chorym członkiem rodziny.

2. Za członków rodziny, o których mowa w ust. 1 pkt 3, uważa się małżonka, rodziców, teściów, dziadków, rodzeństwo oraz dzieci w wieku powyżej czternastu lat, jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z funkcjonariuszem.

3. Za dzieci, w rozumieniu ust. 1 i 2, uważa się dzieci własne funkcjonariusza lub jego małżonka oraz dzieci przysposobione, a także dzieci obce przyjęte na wychowanie i utrzymanie.

4. Podstawę udzielenia urlopu okolicznościowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b) i c) oraz pkt 2 i 3, stanowi zaświadczenie wydane przez zakład opieki zdrowotnej.

§ 23. 1. Urlop okolicznościowy przysługuje przez niezbędny okres osobistego sprawowania opieki, nie dłużej jednak niż przez:

- 1) 60 dni w roku kalendarzowym — jeżeli opieka jest sprawowana nad dziećmi, o których mowa w § 22 ust. 1 pkt 1 i 2,

- 2) 14 dni w roku kalendarzowym — jeżeli opieka jest sprawowana nad innymi członkami rodziny, o których mowa w § 22 ust. 1 pkt 3.

2. Łączny okres zwolnienia od zajęć służbowych na opiekę nad dziećmi i innymi członkami rodziny nie może przekroczyć 60 dni w roku kalendarzowym.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się niezależnie od liczby dzieci i innych członków rodziny wymagających opieki.

4. W razie wykorzystania części urlopu okolicznościowego przez jednego z rodziców, gdy oboje są funkcjonariuszami, drugiemu przysługuje tylko urlop uzupełniający.

§ 24. Funkcjonariuszowi oddającemu honorowo krew udziela się w tym dniu urlopu okolicznościowego. Łączna liczba dni urlopu z tego tytułu nie może przekraczać 6 dni w roku kalendarzowym.

§ 25. Funkcjonariuszowi można udzielić, w wyjątkowych przypadkach, urlopu okolicznościowego dla załatwienia szczególnie ważnych spraw osobistych w wymiarze nie przekraczającym 5 dni w roku kalendarzowym, jeżeli funkcjonariusz wykorzystał w danym roku kalendarzowym urlopy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

§ 26. Traci moc zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 maja 1994 r. w sprawie urlopów funkcjonariuszy Służby Więziennej (Dz. Urz. Ministerstwa Sprawiedliwości Nr 2, poz. 14).

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1997 r.

Minister Sprawiedliwości: *L. Kubicki*